

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň Mgr. Jany Jurečkové a Mgr. Andrey Veselé ve věci

žalobkyně

M. G. – B.,

zastoupené advokátkou Mgr. Zuzanou Kalincovou
se sídlem Jindřišská 16, Praha 1,

proti

žalovanému

Odvolací finanční ředitelství,
se sídlem Masarykova 427/31, Brno,

v řízení o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne
20. 4. 2017, č. j. 18274/17/5200-10421-700366,
20. 4. 2017, č. j. 18276/17/5200-10421-700366,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Žalobkyně, jako daňový subjekt – rezident Spolkové republiky Německo, podala u Finančního úřadu pro hlavní město Prahu (dále jen „správce daně“) přiznání k dani z příjmů fyzických osob podle zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmu (dále jen „zákon o daních z příjmu“) za zdaňovací období 2012 a 2013.
2. Správce daně zahájil u žalobkyně dne 19. 11. 2015 kontrolu daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2012 a 2013. Na základě výsledků daňové kontroly, dospěl k závěru, že žalobkyně neprokázala, že část jejích příjmů v rozhodném období nepochází ze zdrojů na území České republiky.
3. Správce daně vydal dodatečný platební výměr dne 12. 9. 2016, č. j. 6830718/18/16/2001-53522-109990, jímž žalobkyni za zdaňovací období roku 2012 doměřil daň z příjmů fyzických osob ve výši 147 360 Kč, a současně jí byla sdělena zákonná povinnost uhradit z částky doměřené daně penále ve výši 29 472 Kč. Žalobkyně podala proti rozhodnutí odolání, o němž zamítavě rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím ze dne **20. 4. 2017**, č. j. **18274/17/5200-10421-700366**.
4. Správce daně vydal dodatečný platební výměr dne 12. 9. 2016, č. j. 6831029/16/2001-53522-109990, jímž žalobkyni za zdaňovací období roku 2013 doměřil daň z příjmů fyzických osob ve výši 210 347 Kč, a současně jí byla sdělena zákonná povinnost uhradit z částky doměřené daně penále ve výši 42 069 Kč. Žalobkyně podala proti rozhodnutí odolání, o němž zamítavě rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím ze dne **20. 4. 2017**, č. j. **18276/17/5200-10421-700366**.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

5. V podané žalobě žalobkyně namítla, že žalovaný v obou napadených rozhodnutích rozhodl v rozporu se Smlouvou mezi Československou socialistickou republikou a Spolkovou republikou Německa o zamezení dvojího zdanění v oboru daní z příjmu a z majetku (vyhláška č. 18/1984 Sb.; dále jen „smlouva o zamezení dvojího zdanění“).
6. Žalobkyně vysvětlila, že od roku 2010 pracovala pro českého zaměstnavatele, společnost SCA Hygiene Products s.r.o., jako jeho obchodní ředitelka vyslaná jeho sesterskou společností a jejím hlavním zaměstnavatelem – společností SCA Hygiene Products GmbH, a to s tím, že práce byla fakticky vykonávána částečně v České republice a částečně v Německu (z německého bydliště žalobkyně).
7. Konkrétně žalobkyně v roce 2012 odpracovala v České republice 157 pracovních dnů a 61 pracovních dnů strávila v Německu a dalších státech. V roce 2013 strávila žalobkyně 159 pracovních dnů v České republice a 55 pracovních dnů strávila v Německu a dalších státech. Uvedené rozložení pracovní doby žalobkyně prokazovala výkazem práce žalobkyně a knihou jízd, na základě které žalobkyně vyúčtovala své cestovní náhrady.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

8. Žalobkyně byla v letech 2012 a 2013 v souladu s článkem 4 odst. 1 a odst. 2 písm. a) smlouvy o zamezení dvojího zdanění daňovým rezidentem Německa, protože v Německu měla jak svůj stálý byt, tak i své užší osobní a hospodářské vztahy (stálého zaměstnavatele – společnost SCA Hygiene Products GmbH). Tato skutečnost nebyla správcem daně ani žalovaným nijak zpochybněna.
9. Žalobkyně se pro určení, za jakých podmínek má smluvní stát právo na zdanění odměny vyplácené cizímu daňovému rezidentovi, který je zaměstnancem, dovolala článku 15 odst. 1 smlouvy o zamezení dvojího zdanění, podle kterého: *„platy, mzdy a jiné podobné odměny, které fyzická osoba mající bydliště v jednom smluvním státě pobírá z důvodu zaměstnání, mohou být s výhradou ustanovení článků 16 až 20 zdaněny jen v tomto státě, pokud zaměstnání není vykonáváno v druhém smluvním státě. Je-li tam zaměstnání vykonáváno, mohou být odměny přijaté za ně zdaněny v tomto druhém státě.“*
10. Žalobkyně konstatovala, že vzhledem k tomu, že byla v letech 2012 a 2013 daňovým rezidentem Německa, měla Česká republika v souladu s čl. 15 smlouvy o zamezení dvojího zdanění právo na zdanění odměn z jejího zaměstnání pouze v případech, kdy bylo v České republice zaměstnání skutečně vykonáváno, tj. pouze těch příjmů dosažených ve dnech, kdy byl výkon práce prováděn na území České republiky, neboť příjmy z výkonu práce na území jiných zemí, tj. zejména Německa, jsou předmětem zdanění ve státě bydliště žalobkyně, tj. v Německu, a nikoli v České republice.
11. Při podání ročního daňového přiznání jak v České republice, vyšla žalobkyně z toho, že v roce 2012 odpracovala v České republice 157 pracovních dnů a 61 pracovních dnů strávila v Německu a dalších státech. V návaznosti na to byly příjmy žalobkyně rozděleny dle počtu odpracovaných dní, přičemž část příjmů roku 2012 odpovídající poměru 61 pracovních dnů k celkovému počtu pracovních dnů (61/218) byla zdaněna v Německu a v České republice byly v souladu s tímto přístupem zdaněny příjmy odpovídající poměru pracovních dnů v České republice strávených zde (157/218), přičemž bonus vyplacený v roce 2012 za práci odvedenou v roce 2011 byl rozdělen v poměru odpracovaných dnů v roce 2011. Benefity související pouze s výkonem činnosti na území České republiky (např. nájemné) byly zdaněny pouze v České republice. V souladu s tímto principem tak v Německu byla zdaněna celková částka 40.006 EUR a v České republice částka 114.349 EUR.
12. V roce 2013 byly v Německu zdaněny příjmy žalobkyně odpovídající poměru 55 pracovních dnů k celkovým pracovním dnům (55/214) a v České republice byly zdaněny příjmy odpovídající poměru strávených v České republice k celkovým pracovním dnům (159/214), bonus vyplacený v roce 2013 za rok 2012 byl rozdělen ke zdanění v obou zemích v poměru odpracovaných dnů v roce 2012. Benefity související pouze s výkonem činnosti na území České republiky (např. nájemné) byly zdaněny pouze v České republice. V Německu tak byla zdaněna celková částka 38.143,79 EUR a v České republice 123.445 EUR.
13. Žalobkyně trvala na tom, že prostřednictvím ročních přiznání k dani z příjmů fyzických osob v České republice a Německu tak došlo ke konečnému a správnému rozdělení příjmů ze zaměstnání v obou zemích v souladu se smlouvou o zamezení dvojího zdanění. Správce daně žalobkyně v Německu dle uvedených pravidel postupoval a vyměřil za oba roky 2012 a 2013 daň z příjmů a solidární příspěvek v Německu. V Německu tak byly zdaněny příjmy ze zaměstnání vykonávaného na území Německa ve výši 40.006 EUR (2012) a

38.143 EUR (2013), částky příjmů z výkonu práce na území ČR ve výši 114.349 EUR (2012) a 123.445 EUR (2013) byly v souladu se smlouvou o zamezení dvojímu zdanění vyňaty. V příloze k přiznání k dani z příjmů fyzických osob za roky 2012 a 2013 v České republice byla celá situace a uvedený postup popsán. V průběhu kontroly byly předloženy veškeré důkazy, tj. výkaz odpracovaných dnů v České republice, Německu, příp. dalších státech, přiznání k dani z příjmů fyzických osob za rok 2012 v Německu a výměr daně z příjmů a solidárního příspěvku Finančního úřadu Gelsenkirchen.

14. Žalobkyně uvedla, že žalovaný se v obou napadených rozhodnutích dopustil porušení smlouvy o zamezení dvojího zdanění, zejména jejího čl. 15 odst. 1, a to tím, že neuznal postup žalobkyně při zdanění svých příjmů způsobem popsaným výše, tj. rozdělením odpracované doby na dobu odpracovanou v České republice, přičemž dle smlouvy o zamezení dvojího zdanění má Česká republika právo zdanit pouze za tuto dobu dosažené příjmy, a dobu odpracovanou v Německu a jiných zemích, na které má naopak právo zdanění pouze země daňové rezidence žalobkyně, tj. Německo. Došlo tak k nezákonnému dvojímu zdanění, kterému má smlouva o zamezení dvojího zdanění zamezit. Pouze smlouva o zamezení dvojího zdanění může určit, kdy má ten který smluvní stát právo na zdanění příjmů, a pokud právo na zdanění nepřizná, nelze příjmy zdanit na základě národní legislativy. Smlouva o zamezení dvojího zdanění určuje právo na zdanění příjmů žalobkyně ve svém čl. 15 odst. 1, kdy České republice přiznává právo na zdanění pouze v případě, že je zaměstnávání vykonáváno v České republice. Pokud zde vykonáváno není, logicky i s ohledem na smlouvu o zamezení dvojího zdanění právo na zdanění v České republice nemůže vzniknout. Tento postup je běžně aplikován v jiných zemích (např. Rakousko, Německo) a žádný předpis na úrovni stejné nebo vyšší než smlouva o zamezení dvojího zdanění nepřiznává České republice právo postupovat jinak než tyto jiné země a zdanit i příjmy dosažené při výkonu práce ze zahraničí. V tomto ohledu tedy žalovaný rozhodl v rozporu s uvedenou smlouvou o zamezení dvojího zdanění, a porušil tak právo žalobkyně na zamezení dvojího zdanění touto smlouvou garantované.
15. Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasil a navrhl její zamítnutí s tím, že v průběhu daňové kontroly a ani v odvolacím řízení nebyla žádnými důkazními prostředky prokázána tvrzení žalobkyně, že práci v předmětných zdaňovacích obdobích vykonávala pro německou obchodní společnost. Doklady předložené žalobkyní označil za irelevantní, neboť šlo jen o vlastní evidenci místa výkonu zaměstnání žalobkyně. Správnost evidence odpracovaných dnů předložených žalobkyní nebyla potvrzena ze strany obchodní společnosti SCA Hygiene Products s.r.o., ani společnosti SCA Hygiene Products GmbH. Nad to bylo podle pracovní smlouvy místo výkonu práce žalobkyně ujednáno pouze v Praze.
16. Správce daně i žalovaný vyšli jako z rozhodujících důkazů z potvrzení o zdanitelných příjmech žalobkyně vystavených společností SCA Hygiene Products s.r.o., a to za rok 2012 ze dne 25. 1. 2013 a za rok 2013 ze dne 3. 2. 2014.
17. Na základě provedených důkazů správce daně dospěl k závěru a žalovaný se s ním ztotožnil, že v případě žalobkyně se jednalo o pronájem pracovní síly podle § 6 odst. 2 zákona o daních z příjmů a k postupu v rozporu se zákazem dvojího zdanění nedošlo.
18. V replice k vyjádření žalovaného žalobkyně namítla, že názor žalovaného, že z hlediska daně z příjmů je rozhodné, pro koho žalobkyně práci vykonávala a nikoli kde je nesprávný. Odkázala na § 22 odst. 1 písm. b) zákona o daních z příjmů s tím, že rozhodné

je, zda žalobkyně dosahovala příjmy z výkonu činnosti mimo Českou republiku, vytkla žalovanému, že se nevypořádal řádně s dostupnými důkazy, zejména pokud z nich vyplývalo, že žalobkyně vykonávala práci v rámci pracovních cest mimo Českou republiku a nesprávně zdanil příjmy žalobkyně dosažené ze zdrojů mimo Českou republiku.

III.

Posouzení žaloby

19. Městský soud v Praze (dále též jen jako „městský soud“, nebo jen „soud“) na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přezkoumal napadená rozhodnutí, včetně řízení, která jejich vydání předcházela. Při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
20. Podle § 2 odst. 2 a odst. 3 zákona o daních z příjmů, ve znění účinném do 31. 12. 2013, poplatníci, kteří mají na území České republiky bydliště nebo se zde obvykle zdržují, mají daňovou povinnost, která se vztahuje jak na příjmy plynoucí ze zdrojů na území České republiky, tak i na příjmy plynoucí ze zdrojů v zahraničí.
Poplatníci neuvedení v odstavci 2 nebo ti, o nichž to stanoví mezinárodní smlouvy, mají daňovou povinnost, která se vztahuje jen na příjmy plynoucí ze zdrojů na území České republiky (§ 22). Poplatníci, kteří se na území České republiky zdržují pouze za účelem studia nebo léčení, mají daňovou povinnost, která se vztahuje pouze na příjmy plynoucí ze zdrojů na území České republiky, i v případě, že se na území České republiky obvykle zdržují.
21. Podle § 6 odst. 2 téhož zákona poplatník s příjmy ze závislé činnosti a z funkčních požitků je dále označen jako „zaměstnanec“, plátce příjmu jako „zaměstnavatel“. Zaměstnavatelem je i poplatník uvedený v § 2 odst. 2 nebo v § 17 odst. 3, u kterého zaměstnanci vykonávají práci podle jeho příkazů, i když příjmy za tuto práci jsou na základě smluvního vztahu vypláceny prostřednictvím osoby se sídlem nebo bydlištěm v zahraničí. Z hlediska dalších ustanovení zákona se takto vyplácený příjem považuje za příjem vyplácený poplatníkem uvedeným v § 2 odst. 2 nebo v § 17 odst. 3. V případě, že v úhradách zaměstnavatele osobě se sídlem nebo bydlištěm v zahraničí je obsažena i částka za zprostředkování, považuje se za příjem zaměstnance nejméně 60 % z celkové úhrady.
22. Podle § 22 odst. 1 písm. b) téhož zákona, za příjmy ze zdrojů na území České republiky se u poplatníků uvedených v § 2 odst. 3 a § 17 odst. 4 považují příjmy ze závislé činnosti (zaměstnání) s výjimkou příjmů uvedených v písmenu f) bodu 2, která je vykonávána na území České republiky nebo na palubách lodí či letadel, které jsou provozovány poplatníky uvedenými v § 2 odst. 2 a § 17 odst. 3.
23. Mezi účastníky nebylo sporu, že žalobkyně byla v rozhodném období rezidentem Spolkové republiky Německo ve smyslu čl. 4 odst. 1 a 2 písm. a) vyhlášky č. 18/1984 Sb., smlouvy o zamezení dvojího zdanění.
24. Podle čl. 15 smlouvy, platy, mzdy a jiné podobné odměny, které fyzická osoba mající bydliště v jednom smluvním státě pobírá z důvodu zaměstnání, mohou být s výhradou ustanovení článků 16 až 20 zdaněny jen v tomto státě, pokud zaměstnání není vykonáváno v druhém smluvním

státě. Je-li tam zaměstnání vykonáváno, mohou být odměny přijaté za ně zdaněny v tomto druhém státě.

25. Z citovaných zákonných ustanovení vyplývá (§ 2 odst. 1, odst. 2 a odst. 3 zákona), že poplatníky daně z příjmů fyzických osob jsou fyzické osoby, buď daňoví rezidenti, nebo daňoví nerezidenti. Podle § 2 odst. 2 zákona, daňoví rezidenti České republiky mají daňovou povinnost, která se vztahuje jak na příjmy plynoucí ze zdrojů na území České republiky, tak i na příjmy plynoucí ze zdrojů v zahraničí. Podle odst. 3 uvedeného ustanovení jsou pak poplatníci daňovými nerezidenty, pokud nejsou uvedeni v odstavci 2 nebo to o nich stanoví mezinárodní smlouvy. Daňoví nerezidenti mají daňovou povinnost, která se vztahuje jen na příjmy plynoucí ze zdrojů na území České republiky (§ 22).
26. Jak se podává z obsahu správního spisu, žalobkyně uzavřela pracovní smlouvu se společností SCA HYGIENE PRODUCTS GmbH, v pozici regionálního manažera, pozdějším ujednáním byla pracovní smlouva změněna. Žalobkyně byla s účinností od 1. 5. 2010 zařazena na funkci Commercial Director Czechia/Slovakia, se sjednaným pracovištěm v Praze.
27. Součástí správního spisu je smlouva o dlouhodobém vysílání zaměstnanců uzavřená mezi společnostmi SCA HYGIENE PRODUCTS GmbH, Mannheim a SCA HYGIENE PRODUCTS, s.r.o., založené podle českého práva se sídlem v Praze 8 (ve smlouvě dále označené jako SCA CZ). Předmětem smlouvy bylo dodávání zaměstnanců společnosti SCA CZ. Podle bodu 2. 3. Smlouvy přidělení zaměstnanci byli povinni vykonávat práci pro SCA CZ dle jejích pokynů a tato společnost byla oprávněna těmito zaměstnancům přidělovat úkoly, organizovat, řídit a kontrolovat jejich práci. SCA CZ se zavázala uhradit společnosti SCA HYGIENE PRODUCTS GmbH, částku odpovídající veškerým nákladům, které jí vznikly v souvislosti s poskytováním zaměstnanců a to včetně platu.
28. Podle sdělení společnosti SCA HYGIENE PRODUCTS, s.r.o., žalobkyně neměla s touto společností uzavřenu pracovní smlouvu ani smlouvu o výkonu funkce jednatele, ze strany této společnosti jí nebyly vypláceny žádné příjmy, žalobkyně byla placena svým zaměstnavatelem.
29. V rámci daňové kontroly žalobkyně předložila daňová přiznání podávaná v Německu, doklady o platbách pojistného (zákonné a soukromé zdravotní pojištění, životní a důchodové pojištění) evidenci dnů práce vykonávaných v Německu a v České republice a knihu jízd. Dále byly předloženy bankovní výpisy, podle kterých žalobkyni společnost SCA HYGIENE PRODUCTS GmbH, ukazovala plat, mzdu a důchod na účet vedený u německé banky Sparkasse Darmstadt.
30. Správce daně v průběhu daňové kontroly vyslechl zástupkyni společnosti SCA HYGIENE PRODUCTS, s.r.o., Z. K. (protokol o místním šetření ze dne 31. 3. 2016, č. j. 1937445/16/2001-61651-101370), která mimo jiné uvedla, že žalobkyně byla v rozhodném období řízena výhradně českou společností a pro svého právního zaměstnavatele v Německu nevykonávala žádnou činnost.
31. Uvedená společnost předložila správci daně vyúčtování cestovních nákladů, z nichž vyplývá, že žalobkyně vykonávala pracovní cesty, především na Slovensko, do Rakouska a Maďarska.
32. Podle § 8 odst. 1 daňového řádu správce daně při dokazování hodnotí důkazy podle své úvahy. Správce daně posuzuje každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

souvislosti; přitom přihlíží ke všemu, co při správě daní vyšlo najevo. Ohledně této zásady (volného hodnocení důkazů) se Nejvyšší správní soud vyjádřil – ještě za účinnosti předchozí právní úpravy – takto: „Zásadu volného hodnocení důkazů zakotvenou v § 2 odst. 3 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, nelze vykládat tak, že by závěry správce daně o skutkové stránce věci mohly být výsledkem libovůle. Takové závěry musí naopak vyplynout z racionálního myšlenkového procesu odpovídajícího požadavkům formální logiky, v jehož rámci bude důkladně posouzen každý z provedených důkazů jednotlivě a zároveň budou veškeré tyto důkazy posouzeny v jejich vzájemné souvislosti. Tato úvaha musí být v konečném rozhodnutí v daňovém řízení přezkoumatelným způsobem vyjádřena a plně podléhá kognici správních soudů.“ [viz rozsudek ze dne 28. 7. 2008, čj. 5 Afs 5/2008-75, publikovaný pod č. 1702/2008 Sb. NSS]. Na zásadu volného hodnocení důkazů tedy úzce navazuje povinnost řádného odůvodnění rozhodnutí o odvolání (§ 116 odst. 2 daňového řádu).

33. Městský soud v Praze se ztotožňuje se skutkovým zjištěním žalovaného i právním posouzením věci. Žalobkyně byla nepochybně daňovým nerezidentem, příjmy, které v rozhodném období pobírala, měly povahu příjmů ze závislé činnosti ve smyslu § 6 odst. 2 zákona o daních z příjmů, neboť jí byly vypláceny sice zahraničním zaměstnavatelem, ale za práci kterou vykonávala pro tuzemského zaměstnavatele, k němuž byla vyslána za účelem výkonu práce podle smlouvy o dlouhodobém vysílání zaměstnanců, jednalo se tedy o případ nájmu zaměstnance.
34. Podle § 22 odst. 1 písm. b) zákona o daních z příjmů, podléhaly příjmy, které jí byly vypláceny, dani z příjmů v tuzemsku.
35. Tvzení žalobkyně, že v České republice vykonávala jen část pracovní činnosti a proto její daňová povinnost musí být rozložena mezi Českou republiku a Německo, jinak by došlo k zákazu dvojího zdanění, neobstojí.
36. Městský soud v Praze konstatuje, shodně se žalovaným, že žalobkyně v tomto smyslu neunesla důkazní břemeno a nad to dodává, že žalobkyně nesplnila ani povinnost tvrzení.
37. V průběhu celého daňového řízení a ani v podané žalobě žalobkyně neuvádí, jakou práci měla v Německu vykonávat. V žalobě uvedla, že v roce 2012 strávila 61 pracovních dnů v Německu a v roce 2013 55 dnů, aniž by bylo zřejmé, co má pojmem „strávit pracovní den“ na mysli. Žalobkyně neuvádí, jakou práci měla vykonávat a zda tak činila na základě pokynu německého zaměstnavatele. Z dokazování je zřejmé, že vykonávala pracovní cesty, tato skutečnost však ještě nevede k závěru, že vykonávala pracovní činnost mimo rámec závislé činnosti. Jak uvedla svědkyně K., žalobkyně dostávala pokyny a pracovní úkoly pouze od společnosti SCA HYGIENE PRODUCTS s.r.o.
38. Městský soud v Praze se shoduje s žalovaným, že listiny, které žalobkyně předkládá, nemohou sloužit jako důkazy k jejímu i tak absentujícímu tvrzení. Žalobkyně předložila pouhý přehled počtu dnů, ve kterých neměla vykonávat závislou činnost v tuzemsku, ale v Německu a dalších státech, aniž by z této evidence vyplývalo, co a podle čích pokynů vykonávala, obdobné platí i pro knihu jízd. Předložené doklady nevyvracejí závěr žalovaného, že žalobkyně vykonávala závislou činnost pouze pro tuzemského zaměstnavatele a jde tedy o práci vykonanou v České republice, kde rovněž podléhá zdanění.

IV.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

39. Městský soud v Praze uzavřel, že podaná žaloba není důvodná. Rozhodnutí žalovaného i jemu předcházející dodatečné platební výměry nejsou nezákonná a nebyla vydána v rozporu se zákazem dvojího zdanění. Z uvedených důvodů byla žaloba podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítnuta.
40. O nákladech řízení rozhodl Městský soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Ve věci úspěšnému žalovanému náleží právo na náhradu nákladů řízení. Protože však žalovanému nad rámec jeho úřední činnosti náklady nevznikly, soud jejich náhradu žádnému z účastníků nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha, 23. listopadu 2020

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.